

си, ала съвсемъ забравиха предстоящитѣ уроци. Отъ ума имъ не излизаше богатиятъ „турчинъ“.

А когато последниятъ влѣзе въ втори класъ подъ ржка съ учителя по история Петъръ Витановъ, недоумението достигна върха си!

Какъ може такава нѣщо: даскалъ Петъръ, който се е училъ въ Франция и Англия, който не знае бъкелъ турски, да върви подъ ржка съ богатия ага и да го води въ класъ!

Пакъ наддѣлѣ благоразумието и възпитанието на ученицитѣ. Тѣ посрещнаха госта съ тишина и прави. А той така мило имъ се усмихна! Чуденъ турчинъ, наистина!

Започна урокътъ по всеобща история. Витановъ изпитваше нѣколко момчета отъ по-първитѣ, и тѣхнитѣ отговори видимо радваха турчина. Но откъде пъкъ разбираше български? О, не само го разбираше, ами го говорѣше, като истински балканджия.

Предъ черната дѣска бѣше застаталъ ученикътъ Коста Койчевъ и разказваше урока за Карлъ Велики, когато турчинътъ го запита:

— Ами знаешъ ли, юнакъ, кой български царь е царувалъ по него време?

Коста се смути не само защото не знаеше, ами защото агата му заговори на български.

— Не зная, ефенди, — плахо отговори той. — Не сме учили това.

— Царь Крумъ, юнакъ, царь Крумъ, — благо отвърна гостътъ. — Царь Крумъ е царувалъ и е билъ съюзникъ съ Карла Велики. За царь Крума знаешъ ли?

— Зная! — весело каза Коста. — Той билъ непобедимъ царь и сразилъ византийския царь Никифоръ...

— Ами има ли сега византийци, Коста? — хитро подхвърли турчинътъ.

Ученикътъ се посмути, погледна даскалъ Петра за насърчение, а после съ откритъ погледъ и високъ гласъ отговори:

— Има, ефенди! Тѣ сж сегашнитѣ гърци... Ама все ще се намѣри нѣкой новъ български царь да ги порази!

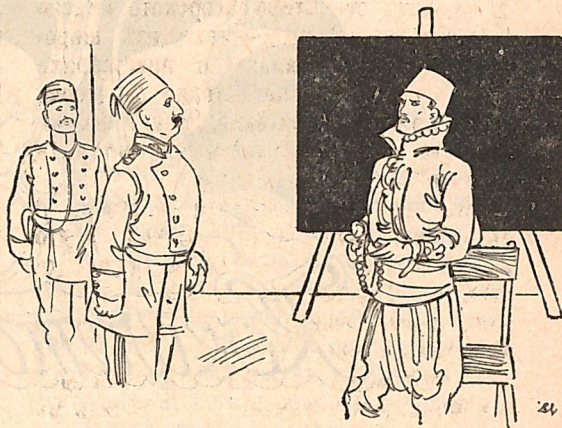
Всички останаха, като втрещени. Самъ турчинътъ направи нѣщо невиджано и нечувано: вмѣсто да удари плесникъ на нахалния ученикъ, той го прегърна и рече:

— Браво, мойто момче! Такива трѣбва да бждатъ всички български ученици!

После измъкна изъ пояса си една манистена кесийка, извади отъ нея сребренъ бешликъ и го подаде на Коста.

— Вземи да си купишъ нѣщо, за добрия отговоръ.

Вратата на стаята се отвори и вжтре се втурнаха две заптиета, водени отъ единъ онбашия. Тѣ се озърнаха, но като

видѣха богатия ага, застанаха чинно.

— Ний търсихме, — започна онбашията, но агата го прекъсна:

— Знамъ, знамъ! И азъ него търсѣхъ, ала докато да дойдемъ, той отлетѣлъ. Дори не се е отбивалъ въ училището.

Заптитата се поклониха и излѣзоха. Думитѣ на агата бѣха казани на прекрасенъ турски езикъ и това съвсемъ ги успокои.

Въ междучасието Коста Койчевъ и другаритѣ му — все запалени глави, като